

A KÚRIA
mint felülvizsgálati bíróság

Kfv.I.35.440/2015/9.szám

A Kúria a dr. Balla-Faredin Márk ügyvéd által képviselt felperes neve (címe) felperesnek a dr. Stomfai Ramóna jogtanácsos által képviselt alperes neve mint a Nemzeti Adó- és Vámhivatal Dél-dunántúli Regionális Adó Főigazgatósága (alperes címe) alperes jogutódja ellen adóügyben hozott közigazgatási határozat bírósági felülvizsgálata iránt indult perében a Pécsi Közigazgatási és Munkaügyi Bíróság 2015. február 17-én kelt 7.K.27.221/2014/8. sorszámú jogerős ítélete ellen a felperes részéről 10. sorszám alatt benyújtott felülvizsgálati kérelem folytán, az alulírott napon megtartott nyilvános tárgyaláson meghozta az alábbi

í t é l e t e t:

A Kúria a Pécsi Közigazgatási és Munkaügyi Bíróság 7.K.27.221/2014/8. számú ítéletét hatályában fenntartja.

Kötelezi a felperest, hogy fizessen meg 15 nap alatt az alperesnek 200.000 (kétszázezer) forint felülvizsgálati perköltséget.

Kötelezi a felperest, hogy fizessen meg az államnak - külön felhívásra - 994.000 (kilencszázkilencvennégyezer) forint, 1.125.900 (egymillió-százhuszonötezer-kilencszáz) forint, valamint 3.500.000 (hárommillió-ötszázezer) forint felülvizsgálati eljárási illetéket, azaz összesen 5.619.900 (ötmillió-hatszáztizenkilencezer-kilencszáz) forint együttes felülvizsgálati eljárási illetéket.

Ez ellen az ítélet ellen további felülvizsgálatnak helye nincs.

I n d o k o l á s

A felperes 2012. január, február és március hónapokban nagy mennyiségű alacsony egységárú ruházati terméket vásárolt, majd értékesített Közösségen kívülre, Boszniába. A Közösségen kívüli termékértékesítés tényét az adóhatóság elismerte. Vizsgálta ugyanakkor a felperes termékbeszerzéseit, és azt állapította meg, hogy a felperes nem tudta igazolni a termékek számlák szerinti megvásárlását mivel a beszállítók gazdasági tevékenységüket nem dokumentálták, a képviselőik tájékoztatlanok voltak, adóbevallási kötelezettségüket elmulasztották. A felperes egy tipikusan adókiijátszási célból felépített fiktív ügyletek vitelére

szakosodott láncolatban vett részt. Az adóhatóság széles körű bizonyítást folytatott, nem csupán a közvetlen szállítót, hanem annak szállítóját is ellenőrizte és rögzítette, hogy a számlákon szereplő felek az áruval nem rendelkeztek, ennél fogva a továbbértékesítésekre sem kerülhetett sor a felperes közvetlen szállítója részére. A felperes számlái olyan gazdasági eseményt dokumentáltak, amelyek a valóságban nem teljesültek, fiktívek. Erre figyelemmel a felperes terhére három határozatával jogosulatlan visszaigénylést állapított meg az adóhatóság, mely után adóbírságot és késedelmi pótlék számított fel.

A felperes keresete folytán eljáró elsőfokú bíróság a keresettel támadott mindhárom alperesi határozatot jogszerűnek minősítette, és az egyesített perben a felperes keresetét elutasította.

Az adózás rendjéről szóló 2003. évi XCII. törvény (továbbiakban Art.) 1. § (7) bekezdés, 2. § (1) bekezdés, 97. § (4), (6) bekezdése, az általános forgalmi adóról szóló 2007. évi CXXVII. törvény (továbbiakban Áfa tv.) 127. § (1) bekezdés a) pontja, 120. § a) pontjai alapján, valamint a számvitelről szóló 2000. évi C. törvény (továbbiakban Sztv.) 15. § (3) bekezdés, 165. § (1), (2) bekezdés, 166. § (1), (2) bekezdései alapján kifejtette, az adóhatóság helytállóan állapította meg, hogy a számlákon feltüntetett gazdasági események a számlákon szereplő felek között nem valósultak meg. A felperes a ténymegállapításokkal szemben bizonyítással a perben sem élt, míg ezzel szemben az adóhatóság a jogszabály szerinti bizonyítási kötelezettségének eleget tett. Hangsúlyozta, hogy a számlázási lánc elején lévő gazdasági társaság vizsgálata során nem merült fel a termék létezését, annak számla szerinti értékesítését igazoló hitelt érdemlő tény, adat, körülmény. A gazdasági társaságoknak sem könyvelési anyaga, sem bevallása nem volt, gazdasági tevékenységüket semmilyen dokumentum nem támasztotta alá. Az áru raktározásához, fuvarozásához eszközökkel nem rendelkeztek, a szállítás körülményeit illetően pedig a felperes közvetlen szállítója és annak is ellentmondóan nyilatkozott és ez az ellentmondás állt fenn az ügyletek pénzügyi kiegyenlítése tekintetében is. A felperes partnerének szállító gazdasági társaság az ügylet körülményeiről érdemi információval nem rendelkezett, az üzleti partnert sem tudta megnevezni. Arra a következtetésre jutott a bíróság, hogy a felperes az árut nem szállítójától szerezte be és erről a feltárt objektív körülmények alapján tudnia kellett.

A felperesi ügyvezető az árut nem ellenőrizte le, az áru eredetéről nem volt ismerete. Rámutatott arra, amennyiben bizonyítást nyer, hogy a szerződés fiktív, a felek között nem történt gazdasági esemény, akkor az adóalany tudattartalmának vizsgálata nem merülhet

fel, mert nem a számlakibocsátó érdekkörében elkövetett szabálytalanságra vagy csalásra utaló körülményről van szó.

A jogerős ítélet ellen a felperes terjesztett elő felülvizsgálati kérelmet, elsődlegesen a jogerős ítélet hatályon kívül helyezése, a kereseti kérelem teljesítése, másodlagosan az elsőfokú bíróság ítéletének hatályon kívül helyezése és a bíróság új eljárás lefolytatására és határozat hozatalára történő utasítás érdekében.

Álláspontja szerint a bíróság az eljárás során beszerzett bizonyítékokat egyoldalúan, csak az alperesi határozatokban foglaltaknak megfelelően értékelte és olyan cselekményeket is a felperes terhére értékelte, amelyekhez a felperesnek köze sem lehetett. Nézete szerint a felperes az Áfa tv. 119., 120., 127. § és az Sztv. 15., 165. § (1), (2) bekezdés, 166. §-ában foglaltaknak maradéktalanul eleget tett, illetőleg annak megfelelően járt el. Jogait rendeltetésszerűen gyakorolta, eljárása, cselekményei nem adókijátszásra irányultak. Hivatkozott az Európai Bíróság áfalevonás jogával kapcsolatban kialakult ítélkezési gyakorlatára és hangsúlyozta, minden egyes ügyletet önállóan kell vizsgálni és a korábbi vagy későbbi események nem változtatnak az ítélkezési lánc részét képező egyes ügylet jellegén. Az áru származásának ténye nem befolyásolja az ügylet valós jellegét. Így jogsértően járt el az alperes, amikor felrótta a levonási jogot alkalmazó adózónak a saját ügyletét követő vagy azt megelőző másik ügylet csalárd jellegét, amelyről nem tudott és nem is tudhatott. A felperesnek a közvetlen beszállítója beszerzéseire nem volt ráhatása, a korábbi cselekményeket, beszerzéseket nem ismerte és nem is ismerhette.

Jelen ügy kapcsán a felperes közvetlen beszerzését kellett elbírálni, mely dokumentálható módon, igazoltan bizonyított volt. A felperes az ügyleteit érintő kellő és ésszerű dokumentálást elvégezte, a láncértékesítésnek nem volt részese. Hangsúlyozta, hogy az Európai Bíróság kifejtette, hogy azon társaságok, amelyek minden tőlük telhető ésszerű elvárható intézkedést megtesznek abból a szempontból, hogy cselekményük ne a HÉA kijátszására irányuljon, az ügylet kockázata nélkül meg kell bízniuk ezen ügyletek jogszerűségében anélkül, hogy elveszítenék az előzetesen felszámított adólevonáshoz való jogukat. Nézete szerint a felperes adólevonási joga nem tagadható meg, az a fajta felelősség, amelyet az adóhatóság és a bíróság a felperesre telepített objektív felelősség, mely azonban nem felel meg az Európai Bíróság által kimunkált esetjognak. Az a jogerős ítélet, amely az alperesi határozatot minden feltétel nélkül átveszi, mind a láncértékesítés, mind az ügylet fikтивitása tekintetében téves és jogilag megalapozatlan.

Az alperes felülvizsgálati ellenkérelmében a jogerős ítélet

hatályában való fenntartását kérte.

A felülvizsgálati kérelem alaptalan.

A rendkívüli jogorvoslatnak minősülő felülvizsgálati eljárásban a Pp. 275. §-ából következően nincs helye bizonyítás felvételének, a bizonyítékok ismételt egybevetésének, felülmérlegelésének. A Kúria a felülvizsgálati kérelem tárgyában a felülvizsgálati kérelem keretei között a rendelkezésre álló iratok alapján dönt.

A Kúria megállapította, hogy az elsőfokú jogerős ítélet a felülvizsgálati kérelemben foglalt okokból nem jogszabálysértő. A Kúria mindenekelőtt rögzíti, hogy a következetes, egységes ítélkezési gyakorlat értelmében – amely mind a közösségi, mind a hazai joggal összhangban áll – az ún. láncügyletek esetében az adóhatóság jogosult vizsgálni a láncolat más, további pontjain lévő gazdasági események megvalósulását is, és erre tekintettel az éppen vizsgált adózó esetében következtetéseket levonni.

Az adólevonás alapjául szolgáló számlák részét képezték egy számlázási láncolatnak, ezért a hatóságnak vizsgálnia kellett e láncolat elemeit, és az erre vonatkozóan beszerzett bizonyítékokat is. A láncügyleteknél az adóáthárítás egy már áthárított adóösszeg további áthárítását jelenti. Így az adólevonási jog gyakorlásának elengedhetetlen feltétele a láncban szereplő valamennyi gazdasági esemény megtörténtének kétséget kizáró megállapítása. Jelen esetben az adóhatóság nem vonta kétségbe, hogy a felperes a Közösség területén kívülre végzett termékértékesítést, de ez még nem igazolja, hogy a számlákon rögzített gazdasági események az ott írt gazdasági társaságok között jöttek létre.

Az ügyben feltárt releváns tényállást az elsőfokú bíróság ítélete részletesen rögzítette. A bíróság teljes körűen vizsgálta a felperes gazdasági eseményben betöltött szerepét, logikailag egységet alkotó, egymásra épülő bizonyítékokat megfelelően értékelt és helyezkedett arra a helytálló álláspontra, hogy a feltárt bizonyítékok a számlák tartalmi hiteltelenségét igazolják. Elemezte mindazokat az ellentmondásokat amelyek a láncügyletek valós értékesítéseit cáfolták, értékelte a beszállítók képviselőinek nyilatkozatait, és a bizonyítékok értékelése megfelelt a Pp. 206. §-ban foglalt előírásnak, annak újra értékelésére lehetőség nem volt. A számlák és a mögötte álló gazdasági események hitelessége megdőlt, így alappal utasította el az elsőfokú bíróság a felperes keresetét.

A Kúria ennél fogva az elsőfokú bíróság ítéletét a Pp. 275. § (3) bekezdés értelmében hatályában fenntartotta.

A jogtanácsos által képviselt alperes felülvizsgálati eljárásban felmerült költségét a Kúria a Pp. 79. § (1) bekezdését szem előtt tartva 200.000 forintban állapította meg, melynek megfizetésére a Pp. 78. § (1) bekezdése szerint a felperest kötelezte.

A tárgyi illetékfeljegyzési jog folytán le nem rótt felülvizsgálati eljárási illetéket a pervesztes felperes a költségmentesség alkalmazásáról szóló 6/1986. (VI. 26.) IM rendelet 13. § (2) bekezdése alapján köteles megfizetni. A fizetendő illeték mértékét a keresettel támadott alperesi határozatokban rögzített adókülönbözet összege figyelembe vételével külön-külön határozta meg.

Budapest, 2016. február 11.

**dr. Darák Péter sk. a tanács elnöke, dr. Heinemann Csilla sk.
előadó bíró, Huszárné dr. Oláh Éva sk. bíró**